Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

2. Aarg. Nr. 13. Den 1. April 1853. Priis: 6 ß pr. Expl.

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 190.)

Da Rigdon havde arbeidet som Garversvend i to Aar, flyttede han til Bainbridge i Geauga County i Ohio, hvor det var bekjendt, at han havde været Præst og havde vundet betydelig Udmærkelse som offentlig Taler; og da Folket anmodede ham om at prædike, saa opfyldte han deres Begjering; og fra den Tid af opoffrede han sig til Tjenesten, idet han ikke bandt sig til nogen Troesbekjendelse, men fremstillede Bibelen, som Troens Regel, og anbefalede de Lærdomme, som havde været Gjenstand for hans og Hr. Campbells Granskning, nemlig: Omvendelse og Daab til Syndsforladelse.

Han vedblev at arbeide i den Omegn et Aar, og hans Arbeide ledsagedes af den samme Lykke som før; hans Forsamlinger var altid talrigt besøgt; og medens han arbeidede der omkring, oprettede han en stor anseelig Menighed i Kjøbstaden Mantua i Portage County. Da de Lærdomme han fremførte var nye, saa vakte han Publikums Nysgjerrighed, og der blev snart et almindeligt Røre overalt i hele den Strækning af Landet, og hans Forsamlinger var ofte saa store, at det var umueligt for ham at gjøre sig forstaaelig for alle. De Gjenstande, han omtalte, blev fremstillede paa en saa kraftig Maade for Forsamlingen, at de, der ikke var hengivne til Overtro og Fordomme, maatte udbryde: "vi har aldrig hørt saaledes før." Dog var der nogle, der modstod de Lærdomme han fremførte, men ikke med den Modstand, der altid burde udmærke den Ædle og Forstandige. De, der stod ham imod, vidste vel, at en ærlig og offentlig Ransagning vilde uundgaaelig opdage deres Lærdommes Svaghed og Skjebne, hvorfor de søgte at undgaa det, og stræbte, ved at rive ned paa hans Lærdomme, at undertrykke dem.

Dog bragte dette ham ikke til at forlade det, som han følte at være hans Pligt; thi han vedblev at lære om Omvendelse, Daab til Syndsforladelse og den Helligaands Gave, overeensstemmende med Petri Lære paa Pintsefestens Dag, idet han tillige formaaede sine Tilhørere til at bortkaste deres Troes-Artikler — til at tage deres Bibel til deres Rettesnor og ransage dens hellige Blade — til at lære at leve ved hvert Ord, som udgaaer af Guds Mund, og hæve sig over alle sekteriske Meninger og Nutidens Traditioner,

og beskue de store og deilige Marker af Sandhed, som ligger for dem i Skriften.

Efterat have arbeidet i det Nabolav et Aar, fik han en meget indstændig Indbydelse til at flytte til Byen Mentor i samme County, omtrent tredive Mile fra Bainbridge, og ikkun faa Mile fra Eriesøen, hvilket han nogen Tid efter efterkom. De Personer, af hvem han især blev anmodet om at flytte til det Sted, var de Overblevne af en Baptistmenighed, som var næsten opløst, da Medlemmerne deraf var bleven Tilhængere af Ældste Rigdons Lære.

Byen Mentor beboedes af formuende og driftige Folk, der, ved deres Flid og gode Bestyrelse, havde gjort det By-Districtet til et af de smukkeste i det County, eller maaskee i Vestlandet. Dets Fortrinligheder til Agerbrug kunde neppe overgaaes, og dets ypperlige Avlsgaarde, frugtbare Marker og stadselige Boliger gjorde det særdeles tiltrækkende for Gjennemreisende som saae det, og afgav Beviser paa Vindskibelighed og Rigdom. — Paa dette yndige Sted tog han Bolig, og begyndte strax sin Tjeneste, med den samme Iver og Utrættelighed, der før havde udmærket ham.

Men da han var aldeles fremmed, satte man mange saadanne Rygter i Omløb, som var beregnede paa at nedsætte ham i Folkets Øine, og følgelig paa at tilintetgjøre hans Indflydelse. Nogle Personer var endog ondskabsfulde nok til at udsprede disse skammelige Rygter, og stræbte at opvække Forfølgelse imod ham; følgelig var der mange af Indbyggerne, blev mistroiske, og ikke skjænkede ham den Tillid han ellers kunde have ventet.

Han dandsede ikke paa Roser, men hans Vei var tornestrøet ved Forfølgelse, og han havde mange Fordomme og megen Opposition at kæmpe imod, hvis svulmende Bølger vilde have opslugt Een, som havde været mindre frimodig, resolvert og bestemt; men uagtet disse ugunstige Omstændigheder, blev han dog ved at møde Stormen, skride frem imod Strømmen og udholde Fornærmelserne i nogen Tid.

Langt om længe lagde Stormen sig; thi da han havde prædiket deromkring i omtrent otte Maaneder, havde han gjort en saadan Indvirkning paa Folkets Følelse ved hans stadige Levnet og Omgængelse — hans Selskabelighed, tilligemed hans kraftige Veltalenhed, at en fuldkommen Stilhed paafulgte — deres onde Formodninger og Mistanke forsvandt, deres Fordomme gav efter, og den Mand, som de havde betragtet med Mistanke, blev nu Gjenstanden for deres Roes, og blev deres velkomne Gjæst. De, der havde været meest fiendtlig, blev nu hans ivrigste Tilhængere og standhaftigste Venner.

Kirkerne, som han prædikede i, og som før var opfyldt med begjerlige Tilhørere, blev nu fyldt til Overflod; de Fattige flokkedes til Gudstjenesten, og de Rige indfandt sig i store Tal.

De Lærdomme han lærte var nye, men de blev tillige fremførte med en Veltalenhed, der aldeles overgik hvad man havde lyttet til før, at de, hvis sekteriske Fordomme ikke var for dybt rodfæstede, og som lyttede til de dybe og igjennemtrængende Diskurser, som han holdt Tid efter anden, kunde ikke andet end blive meget rørt, og overbeviist om, at de Principer han fremførte, var sande og overeensstemmende med Skriften. Hans Arbeide og gode Fremgang var heller ikke indskrænket til det By-Distrikt alene, men han fik Bud allevegne fra om at komme og prædike, hvilket han gjorde saa meget muligt indtil hans Arbeide blev saare vidtløftigt.

Ihvor han gik, havde han samme Lykke med sig, og blev allevegne modtaget

med Kjerlighed, og var velkommen iblandt alle Classer. Een Fordom faldt bort efter en anden paa alle Sider, — een Modsætning efter en anden blev nedbrudt, og Overtro blev ryddet ud af sine stærke Tilhold. De Sandheder han fremførte modtoges med Glæde, og de Lærdomme han lærte havde en ypperlig Indflydelse, hvorsomhelst han havde Leilighed til at forkynde dem.

Hans Berømmelse, som Taler og som en Skriftens Udtyder, vedblev at udbrede sig vidt og bredt, og han naaede snart til en saadan almindelig Yndest og et saa høit Standpunkt, som ikkun Faa har naaet til, følgelig kom man i tusindviis for at høre hans eloqvente Taler. — Kirkerne blev for smaae, saa han maatte begynde med Forsamlinger under aaben Himmel, i Skovene og saadanne Steder.

Det ny Testamentes Skrifter tildrog sig ei alene hans Opmærksomhed, men undertiden ogsaa de gamle Propheters; især deleshed fremstillede han de Spaadomme, der hentyder paa det Nærværende og paa det Tilkommende, og forklarede dem paa en aldeles ny og høistinteressant Maade. Han fulgte ikke længer de gamle Spor, som den religiøse Verden i lang Tid havde vandret i, men han vovede at gaae udenfor; han frembragte uinspirerede Mænds Meninger — fremviste Manges taabelige Ideer, som har paataget dem at udlægge den hellige Skrift — blottede deres Vankundighed og deres Modsigelser — kastede mere Lys over den hellige Bog, især de Spaadomme, der saa meget interesserer denne Slægt, og som den religiøse Verden ganske havde forbigaaet, eller regnet dem som uforstaaelige — forklarede Skriftsprog, der før havde seet ud som uforklarlige, og glædede sine forbausede Tilhørere med baade „Nyt og Gammelt“ — beviste klarligen Spaadommes bogstavelige Opfyldelse, Israels Forsamling i de sidste Dage til deres gamle Arvelande, med deres endelige Pragt og Herlighed, Verdens Tilstand ved Menneskens Søns Tilkommelse — Straffedommene som den almægtige Gud vil udøse over de Ugudelige førend den Begivenhed, og endelig Christi Regjering paa Jorden med sine Hellige i de tusinde Aar.

Følgerne heraf var, at Mange kom frem og begjerede at blive døbt til Syndsforladelse. Han begyndte at døbe; og Folket flokkedes til ham fra Egnen rundt omkring, ligesom til Johannes fordum, af alle Classer, og hele Menigheder forkastede deres Troesartikler og Vedtægter, og blev lydige mod den Tro han forkyndte, og det varede ikke længe førend han havde store Menigheder overalt i hele den Egn. — Han var nu yndet hvor han kom hen; de Lærde søgte hans Omgang, og de største Lovtaler blev udøst over ham for hans bibelske Lærdom og for hans Veltalenhed.

Da han interesserede sig saare meget for sine Medmenneskers Salighed, saa anvendte han al sin Tid og sine Evner til Ordets Forkyndelse.

Medens han havde en saadan mageløs Lykke, havde han de allerbedste Udsigter til Rigdom og Indflydelse; men han betragtede det med Ligegyldighed, og lod Alt tjene til Udbredelsen af rigtige Grundsætninger, og lærte at være fornøiet med Føden og Klæderne. Som et Beviis herpaa tjener dette, at hans Familie ikke var i bedre Omstændigheder, og ikke havde større Anseelse i Verden, end da han arbeidede som Garversvend. Hans Familie bestod af Kone og sex Børn, og de boede i et meget lille, ufuldendt Fjælehuus; hvilket var et tydeligt Beviis paa, at han ikke lod sit Hjærte hænge ved verdslige Ting eller verdslig Anseelse.

Da han havde arbeidet i det længere Tid, holdt Medlemmerne af den Menighed, han havde oprettet, et Møde, for at tage hans Omstændigheder i Betragtning og drage Omsorg for hans Fornødenheder, og sætte ham i en Forfatning, der vilde passe til hans Embede. De besluttede at opføre ham en passende Vaaning, hvor hans Familie beqvemt kunde være, og hvor han kunde modtage sine talrige Venners Besøg. De beskikkede en Committee til at kjøbe et Stykke Land og lade bygge de fornødne Bygninger. Denne Committee kjøbte snart et smukt Stykke Land i det samme By-District, og gjorde Contract om Opbyggelsen af et passende Vaaningshuus, Stald, Lo o. s. v. og snart blev Huset paabegyndt og en Deel Materialier samlet paa Pladsen, og da han stod i høi Agtelse hos Folket dersteds, saa tog de fat paa Arbeidet med Glæde.

Under disse smilende Omstændigheder tænkte han neppe, at han, for at holde sig til Sandheden, snart vilde see sine Udsigter forandret og sig og sin Familie fornedret til en lavere Stand end før.

Det skete nu, (nemlig om Efteraaret 1830), at Ældste P. P. Pratt, Z. Petersen, O. Cowdery og P. Whitmer, besøgte den By paa deres Reise til de vestlige Grændser af Missouri, vidnede om Mormons Bogs Sandfærdighed, og at Herren havde opreist en Prophet og gjenoprettet Præstedømmet. Ældste Pratt havde været Prædikant ved samme Menighed som Rigdon, tilligemed ham, og havde boet i Byen Amherst i Lorain County, og var da bleven udsendt til Yorkstat paa Mission, hvor han blev bekjendt med Omstændighederne ved Mormons Bogs Opdagelse, og blev gjort bekjendt med Joseph Smith og Andre af de Sidstedags Hellige. Da han havde yttet til Vidnernes Vidnesbyrd og læst Bogen, var han overbeviist, om at den var af Gud, og at de Grundsætninger de lærte var Sandhedens. Han blev da døbt, og kort efter ordineret til Ældste, og begyndte at prædike, og blev fra den Tid af en ivrig Talsmand for Sandheden; og da han tænkte at der var Mange i det Samfund han før havde hørt til, der oprigtigt søgte efter Sandheden, saa følte han sig tilskyndet til, paa sin Reise mod Vesten, at besøge sine Venner og kundgjøre dem de store Ting Herren havde ladet skee. Det første Huus de besøgte var Rigdons, og efter de sædvanlige Ceremonier, viste de ham Bogen, sigende at det var en Aabenbaring fra Gud. Da dette var første Gang han havde hørt om Mormons Bog, saa var hans Følelser meget imod dette Vidnesbyrd, og svarede at „han havde een Bibel, hvilken han troede var en Aabenbaring fra Gud, og med hvilken han meente at være nogenlunde bekjendt, men hvad den Bog angik, som de havde viist ham, da maatte han sige, han tvivlede meget.“ Hvorpaa de tilkjendegav et Ønske om at undersøge Gjenstanden nøiere og fremføre Argumenter i Sagen; men han svarede, „nei, mine unge Herrer, I maa ikke komme med Argumenter til mig desangaaende; men jeg vil læse Jeres Bog, og see hvorvidt jeg kan troe den, og jeg vil stræbe at komme til Kundskab om enten den er en Aabenbaring fra Gud eller ikke.“ Efter nogen videre Samtale derom, tilkjendegav de deres Ønske om Leilighed til at lægge Sagen for Folket, og bad om Tilladelse til at prædike i hans Kirke, hvilket han strax tillod. Det blev da bekjendtgjort offentligt, og en stor og respektabel Mængde indfandt sig. O. Cowdery og P. P. Pratt talede. Til Slutning stod Ældste Rigdon op, og sagde til Forsamlingen, at hvad de havde hørt den Aften var af en overordenlig

Beskaffenhed, og visselig fordrede deres alvorligste Betragtning, og som Apostlen raadede sine Brødre, "at prøve Alt, og beholde det Bedste", saaledes vilde han ogsaa formane sine Brødre til at gjøre det samme, og give Sagen en omhyggelig Undersøgelse, og ikke staa imod, uden de blev fuldkommen overbeviist om, at det var Bedrageri, at de ikke muligviis skulde imodstaa Sandheden.

Dette var isandhed generøst fra Ældste Rigdons Side, og beviste ham aldeles fri for al sekterisk Tilbøielighed, og at han lod sine Tanker være fri til uforhindret at gjennemgaa Skriften, antage ethvert Sandhedsprincip og forkaste Vildfarelse, under hvilkensomhelst Maske den viser sig. Han var ganske villig til at lade sin Menighed gjøre ligesaa. Da han havde annammet stort Lys i Skriften, saa følte han begjerlig efter meer, hvorfra det end skulde komme. Dette var hans fremherskende Charakteertræk; og naar nogen Lærdom blev fremført af Nogensomhelst, der var ny Lærdom, og kunde tjene til at oplyse Skriften eller Guds Handeler med Menneskens Børn, tog han altid gjerne imod den og huskede paa den. Da Forsamlingen var forbi fulgte Brødrene hjem igjen med Ældste Rigdon, og talte med ham om de vigtige Ting, som de havde forkyndt. Han sagde, at han skulde læse Mormons Bog, give den en fuldkommen Ransagning, og da sige dem reentud, hvad han tænkte og følte derom — sagde dem at de maatte gjerne tøve i hans Huus, medens han læste den.

Omtrent to Mile fra Ældste Rigdons i Byen Kirtland, var der en stor Deel af Medlemmerne af hans Menighed, som boede sammen og havde Alting tilfælleds — hvoraf den Idee er opkommen, at denne (Jesu Christi) Menighed havde det saaledes — til hvilket Sted de strar begav sig, og forkyndte Evangeliet for dem, med betydelig Lykke, thi deres Vidnesbyrd blev annammet af Mange af dem, sytten kom frem og lod sig døbe.

Medens de var saaledes beskjæftiget besøgte de Ældste Rigdon leilighedsviis, og fandt han ivrigt sysselsat med at læse „Mormons Bog", — bedende til Herren om Veiledning, og overveiende hvad han hørte og læste; og fjorten Dage efter at han fik Bogen i sin Haand, blev han fuldkommen overbeviist om Værkets Sandfærdighed ved en Aabenbaring fra Jesus Christus, der blev kundgjort ham paa en mærkværdig Maade, saa at han kunde sige: „Kjød og Blod har ikke aabenbaret mig det, men min Fader som er i Himlen."

Da han nu selv var fuldkommen overbeviist om dette Værks Sandfærdighed, og at det var nødvendigt at adlyde, saa tilkjendegav han sin Hustru det, og fandt til sin store Glæde, at hun ei alene havde ransaget denne Gjenstand med Flid, men ogsaa troede af ganske Hjærte og ønskede at adlyde Sandheden.

(Fortsættes).

Den norske Mission.

Borgerarresten i Frederikstad den 11te Marts 1853.

Kiere elskelige Broder, Præsident W. Snow!

Jeg har længe ønsket at kunne meddele dem en kortfattet og tydelig Beretning om min og Brødrenes Mission her i Norge til Offentliggjørelse i "Skandinaviens Stjerne", der er et Organ for "Jesu Christi Kirke af Sidste Dages

Hellige" i Skandnavien, da jeg troer, at det vilde være meget interessant for Stjernens Læsere, som deraf vil see den bogstavlige Opfyldelse af Christi Ord saavel her, som alle andre Steder, hvor hans Rige og Tjenere ere fremkomne, nemlig at det skal møde Modstand af Mørkets Rige og dets Tilhængere, hvilke tvende Riger have fra Begyndelsen af været i Disharmoni med hinanden.

Da nu Leilighed, dertil gives vil jeg begynde med Følgende: Jeg tilligemed Brødrene, som bleve beskikkede i General-Conferenzen den 12 og 13 Aug. f. A. at gaae til Norge og prædike Evangeliet, ankom did den 12. Septbr. (med Broder Skipper Sv. Larsens Fartoi fra Østerriisøer) og vor Bestemmelse var da at lande i Brevig, hvor Brødrene Ahmanson og Folkmann opholdte sig og prædikede, men som vi kom Byen paa ⅛ Miil nær, mødte vi til vor store Glæde nævnte Brødre, der kom roende i en Pram for at besøge en Ven paa den anden Side Fjorden. Disse 2 Brødre havde da været arresterede i 4 Dage, fordi de havde prædiket og døbt, men vare blevne løste Dagen før, vi traf dem, paa den Betingelse ei at foretage nogen Handling, som hørte til vort Samfund i dette Amt. Paa disse Betingelser gik de ind, fordi de ventede os, der vare ukjendte med Forholdene; thi Byens Folk vare forvirrede og harmedes paa os, saa at Rygtet gik, at de vilde see at ødelægge os, forinden vi kom i Land, da det var bleven bekjendt, at der skulde komme flere "Mormonerpræster" fra Danmark, og arresteres skulde Enhver, som forrettede noget, henhorende til vort Samfund, hvorfor vi fandt det at være Viisdom, at ikke Alle gik i Land der, men vi holdt Raad ombord, hvor det blev eenstemmig vedtaget, at medtage Brødrene Ahmanson og Folkman og seile til Frederikstad, for derfra at beskikke Brødrene deres Mission, saavelsom Broder Dorius. Jeg roede i Forening med de fornævnte Brødre ind til Brevig for at hente deres Tøi, og blev der Natten over, og trøstede, samt opmuntrede de nye Sødskende til Trofasthed i Pagten, og efter at have beskikket Broder Dorius til at arbeide der i Forening med Forstanderen, indtil vi kom tilbage, reiste vi atter ombord og seilede til Frederikstad, hvortil vi ankom den 14 s. M., og til vor Glæde fandt Sødskenderne at være velsignede. Efterat have været forsamlet med dem til Opbyggelse og beskikket Brødrene Beckstrøm, Olsen, Folkman, Knudsen og Hansen deres Missioner og ordnet det nødvendige, reiste jeg med Brødrene Ahmanson og Larsen til Østerriisøer, hvor vi opholdt os i 8 Dage, i hvilken Tid vi havde stor Glæde med Sødskende og Sandhedens Venner, og 7 Sjæle bleve tillagte Menigheden, og stor Velsignelse var over den, trods mange Fjender og Modstandere af de Ugudelige. Da nu det nødvendige var ordnet i Menigheden og de Hellige opmuntrede og styrkede ved Evangeliet, reiste vi derfra til Brevig, medførende Broder Evensen. Der modtog jeg Brev fra Brødrene i Frederikstad, hvilke anmodede mig om, at, hvis det var muligt, jeg vilde komme og hjælpe dem, eller ogsaa skriftligt give dem Raad angaaende Menigheden, der var bleven meget velsignet, og flere Arbeidere behøvedes o. s. v. Da nu Broder Sv. Larsen skulde seile did med Broder Dorius, besluttede jeg mig til at følge med, og efterlod Brødrene Ahmanson og Evensen i Brevig for at arbeide der, og i Skien, med Evangeliets Forkyndelse. Vi ankom til Frederikstad d. 8de October, hvor vi hændelsesviis, men efter vort Ønske, traf tilsammen med alle Brødre, der havde været paa Mission, og vare komne tilbage

for at glæde dem med i e Hellige et Par Dage (undtagen Broder Olsen, som da for en 14 Dage siden var bleven arresteret af Lensmand Juntz paa Marielyst fordi han havde forrettet Evangeliets Handlinger efter det nye Testamentes Lære). Vi havde da en stor Glæde tilsammen, dog ikke saa stor som vi ønskede og kunde have havt, hvis vi havde været mere frie og ikke formedelst Øvrighedens Forfølgelse og Paapassenhed maattet nødes at samles i Stilhed. Dog var Velsignelsen stor og flere Brødre bleve, efter Aandens Vidnesbyrd, ordinerede til Tjenesten, og der vare mange, som elske Sandheden, saa at det saae ud til en rig Høst (som ogsaa skete og vil skee). Men da begyndte Øvrigheden end mere at forfølge og optage Forhører over os, nemlig Mandagen den 11te October, da vi blev fremkaldte for dem og strængeligen forbudte at foretage nogen Handling, som hørte til vort Samfund, hvilket Forbud vi hverken vilde eller kunde love at adlyde, men lig Apostlerne fordum (Ap. G. 4, 16—21 5, 28, 29.) følte vi, at Pligten bød os, at adlyde Gud mere end Menneskene. Jeg vil herved gjøre Alle, der ere udenfor vort Samfund, opmærksomme paa, at vi troe og lære, at Alle maae være verdslige Love og Øvrigheder underdanige, hvor om ogsaa alle vore Skrifter vidne, i Henseende til Alt, som er godt, og ikke staaer i Strid med Guds Lov, lig Menighederne i Christi og Apostlernes Dage (Rom. 13 C.) Efterat være blevne afhørte denne Dag, beholdt vi dog Alle vor Frihed. Den 13de om Aftenen holdt jeg og Brødrene en Forsamling i Broder E. Larsens Huus i Vaterland, hvor mange Mennesker vare tilstede, og da fremstod en Cand. theolog. Kjerulf tilligemed flere af Vantroens Brødre, og beraabte sig paa at have Byfogdens Tilladelse til at fremtræde mod os hvorsomhelst for at forstyrre vore Forsamlinger (hvilket er ganske imod deres egne Love) ved at modbevise vor Lære. Til dette Øiemed begyndte de at opregne en Mængde af de gamle forslidte Løgne og Beskyldninger om vor elskelige afdøde Broder og Prophet Joseph Smith, og om Mormonsbog o. s. v., hvilket Altsammen er af over Tusinde paa det Skarpeste modbeviist for lang Tid siden. Omendskjønt der flere Gange skete Opfordringer saavel af Husets Eier, som ogsaa af mig, om Rolighed og Orden indtil Forsamlingen var sluttet, da jeg var villig til at besvare ethvert Spørgsmaal, der maatte gives mig af forstandige Folk, angaaende vor Tro og Lære, vedblev de dog deres utidige Snak for at vende de Oprigtiges Hjerter og Tanker fra Sandheden, og forstyrre Forsamlingen, hvilket dog mislykkedes dem for et Dieblik, i hvilket jeg fik Naade af Herren og gik frem med Kraft af den hell. Skrift; og viste dem deres Vildfarelse og Falskhed, hvormed de søgte at blænde og bedaare de uoplyste Sjæle, som ikke havde læst meget eller snarere Intet i den hellige Skrift, men troede paa de Lærdes Tale og paa deres fædrene Sagn og Skikke, liig dem, der korsfæstede Frelseren og udryddede Apostlerne og de Hellige fordum, hvorfor jeg formanede Enhver at randsage selv i Bibelen, der vilde overbevise dem om, hvilken af Parterne, der havde Ret, og saaledes dømme hver for sig selv, og troe Gud og hans Ord mere end Menneskene og deres Ord. Derefter opfordredes Hr. Candidaten tilligemed hans Stridsmænd af Bibelen at bevise i Folkets Paahør at vor Lære var saadan, som de foregav, og at deres var den rette. Dette vilde de (af en vis Aarsag) ikke indlade sig paa, men begyndte igjen med deres forнævnte Evangelium, der mere behagede

Kjødet og de vantro Subjecter af Tilhørerne, der begyndte at gjøre Oprør, hvorfor Forsamlingen hævedes. Strax efter kom Byfogden, hvem vi da spurgte om det var nogen tilladt at opstaae og tale i vore Forsamlinger uden Tilladelse, da vi meente at Landets Love maatte være eens for Alle, og vi have samme Rettighed, som ethvert andet Troessamfund, til at kræve Øvrighedens Beskyttelse, naar vi intet foretog, som stod i Strid med christelige Sædelighedsbegreber, og som kunde bevises at være strafskyldigt. Hertil yttrede Byfogden med lav Stemme: "ja for at modbevise saadan Lære." Men da vi talede om deres egne Love, som var derimod, udbrød han: "Naar Forsamlingen var forbi," hvilket netop var det vi havde tilbudt dem, men de handlede tvertimod. Men disse Ting blev der ikke taget nogen Notice af til vor Fordeel, men snarere det Modsatte.

Da jeg tilligemed Brødrene S. Larsen, Folkman og Hansen gik Dagen efter for at besøge Sødskende paa Gaarden Ingolsrud, mødte vi underveis Amtmanden over Smaalenenes Amt, Birch Reichenwald, der anholdt og tiltalte os i en meget brutal Tone, ja brugte endog Skjeldsord, naar han hørte, at vi vare af Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige (eller Mormoner). Han bød os at følge med ham tilbage til Frederikstad for at fængsles, hvortil vi svarede nei, da vi ikke havde overtraadt nogen Lov (uden Djævelens Lov), og vi troede at Fængsler alene vare byggede for Forbrydere, og at Øvrigheden var ansat for at straffe Uretfærdighed og for at opretholde borgerlig Orden, mod hvilken vi ingenlunde havde forbrudt os, ei heller havde til Hensigt at gjøre det, men ene og alene lære Alle at gjøre det Gode, hvilket vi erfarede, ei var os tilladt. Vi bød Farvel til Amtmanden, og gik til Broder Niels Ingolsrud, men neppe vare vi komne ind, førend Foged Ytters Søn kom med 10 til 20 Bønder, der anholdte os og spurgte hvem vi vare, og fordrede os til at vise Pas o. s. v. Til al Held havde jeg tilfældigviis faaet et Bevis fra Byfogden om, at mit Pas var indleveret i Frederikstad, hvorfor jeg blev given løs efter at være afhørt med Paalæg at vende tilbage til Byen. Folkman og Hansen, der havde deres Passe i Moss, hvorhen de agtede sig næste Dag, bleve befalede at gaae i Arrest uden videre Omstændigheder, og al Protesteren derimod var forgjæves. Vor norske Broder Skipper S. Larsen, der ei heller havde noget Pas eller Patent hos sig, men havde sin Baad liggende i Frederikstad, blev ligeledes befalet at gaae i Arrest. (Vi slutte deraf, at om den norske Lov er lige for Alle isaahenseende, behøver Enhver, som skal færdes en Mils Vei fra eller til Kjøbstad, at løse Pas, hvilket maa give Øvrigheden meget at bestille). Efter megen Beden fik nævnte Broder Tilladelse at gaae til Byen om Aftenen for at tilsee sin Baad, under den Betingelse, at han vilde møde den næste Dag, hvilket Løfte han dog blev forhindret fra at holde, thi neppe vare vi staaede op den paafølgende Morgen, (den 15de October) forinden Underbyfogden tilligemed en Betjent kom til os hos Broder E. Larsen i Vaterland med Bud fra Byfogden, om jeg og S. Larsen vilde gaae med dem til hans Contoir, hvortil vi strax vare villige. Neppe havde vi opladt Døren, førend Ordet lød fra Byfogden til mig: "De er arresteret." Da jeg ikke hørte nogen Aarsag angivet, spurgte jeg ham, hvad jeg havde gjort, som fortjente Arrest, og fik det Svar: "De har uddeelt Nadveren, og prædiket; gaa strax med Be-

tjenten (der stod ved Siden), han følger Dem." Jeg spurgte da, om det ei var tilladt at gaae tilbage for at ordne og hente noget Tøi, som vi ikke havde taget med, da ieg ikke troede, at den norske Lovs Myndighed gik saa vidt, at man kunde fængsle Mennesker, der alene bestræbte sig for at gjøre Ret og Retfærdighed. Mig blev svaret, at Tøiet kunde jeg sende Bud efter. Da jeg fornam at videre Tale var forgjæves, fulgte jeg med Betjenten til Raadstuen, hvor jeg blev indsat i Borgerarresten. Dette har mangen Gang bragt baade mig og mine Brødre, som siden bleve indsat sammesteds, at tænke saavel paa de første Dages Helliges Fængsling o. s. v., som paa de Sidste Dages Helliges Lidelser og Fængsling især i det store naturlige Frihedsland, Amerika, og jeg glædede mig over at være dem lig, og værdig dertil for Evangeliets Skyld; men jeg følte mig bedrøvet over saamange gode Sjæle, som, jeg vidste, ønskede at høre os for at faae Veiledning i det som tilhører Guds Rige og lære at kjende den sande Vei dertil, hvilken Underviisning jeg nu blev forhindret i at give dem. Ogsaa følte jeg, at mine Medbrødre vilde vederfares det samme som jeg, hvilket blev Tilfældet; thi Broder Larsen kom een a to Timer efter under samme Bevogtning, men vi veed ingen anden Aarsag dertil, end at Byfogden begjærede Regnskab af ham for hans Tro, hvilken han gav ham overeensstemmende med den hell. Skrift. Forøvrigt havde han hverken uddeelt Nadveren eller forrettet andre Evangeliets Handlinger her i Landet, eller prædiket andet end der er anført Vidnesbyrd for og nedskrevet i deres Protocol, saa det maa forundre Enhver, som læser dette, hvorfor han blev arresteret, da man ei engang havde de Beskyldninger mod ham, som mod mig. Vi saae heraf at Hensigten var kun at faae os fængslet under ethvert nok saa ringe Paaskud, for derved at forhindre og standse Sandhedens Fremgang. Samme Dag blev Brødrene Dorius og Knudsen tagne og satte i samme Arrest, af Lensmand Printz, dog den første havde et lignende Beviis som mit, at hans Pas var hos Byfogden, førtes han Dagen efter som Arrestant til Byen, og blev sat tilsammen med os. Om Eftermiddagen blev ogsaa Broder Beckstrøm hentet fra Vaterland af Betjenterne og indsat til os i Fængselet uden videre Afhørelse.

Siden hensat vi indtil den 12 og 13 Novbr., da vi blev fremkaldte for den verdslige Ret og udspurgte om mange Ting angaaende vor Tro og Lære; hvilke Spørgsmaal vi besvarede efter Aandens Vidnesbyrd til os. Da vore Svar ikke altid behagede dem, blev jeg endog truet med at sættes paa Vand og Brød, hvis jeg ikke besvarede dem, som de vilde, angaaende Spørgsmaalet: "Om vi søgte at overtale Menneskene til at reise til Zion i Amerika", hvilket jeg ikke følte til at besvare dem paa anden Maade, end at henvise dem til at læse forskjellige Steder i Propheternes Spaadomme, eftersom jeg mærkede, at de søgte at fange mig i Ord. Tillige fik vi til Besvarelse nogle skriftlige Spørgsmaal, udtagne af Skandinaviens Stjerne formodentlig af nogle vindesyge Præster. Jeg vil her anføre dem tilligemed Svaret, men først bemærke, at Broder Ahmanson kom her den 12te Novbr. som Arrestant fra Østerriisøer og indsattes til os i Fængslet, og vi vare nu 6 Mormoner i een Arrest, 2 Danske, 2 Norske og 2 Svenske. Af de norske var den ene endnu ikke døbt, fordi han blev avlet i Fængselet, og Dagen hvorpaa det skete, var baade for os og ham en stor Velsignelse, eftersom han havde været i en skrækkelig Vildfarelse, saa at

han endog sagde sig at være Guds eenbaarne Søn o. s. v. Hans Forandring og Omvendelse har været et stort Vidnesbyrd os til Gode, efterdi det Sagn gik blandt Folket at vor Lære var af samme Slags, hvilket derved blev beviist at være falske Rygter. Enhver kan ogsaa forestille sig, hvilken Glæde det var for os, at en saa vildfarende Sjæl kunde komme til sand Kundskab og Lys og vidne derom til sine Medmennesker.

De os forelagte Spørgsmaal af Skandinaviens Stjerne vare:

1) Af No. 1, Pag. 15. "Hvor man har den Religion, som læres i det nye Testamente, der har man ogsaa Syner, Aabenbaringer, Engles Besøg o. s. v. og hvor disse Velsignelser ophøre at være, der ophører ogsaa den Religion, som læres i det nye Testamente." 2) Af No. 5, Pag. 71, "Mormonsbog, den allervigtigste af alle Bøger for den nærværende Slægt." 3) Af No. 6, Pag. 91. Stykket om "Troen", hovedsageligen som "en Egenskab hos Gud", 4) og Pag. 92, om "Troens Begreber;" og 5) af Pag. 94, om „Utilstrækkeligheden i de skrevne Aabenbaringer." 6) Af No. 8, Pag. 117: Om den der omhandlede „Magt, som er given Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige."

Svar. I hvorvel Skandinaviens Stjerne, som et Organ for de Sidste Dages Hellige i disse af den ærede Øvrighed fremsatte Punkter, som alle øvrige Punkter, kan besvare sig selv, idet at al den Lærdom, som der findes fremsat, er af den hell. Skrift og saa tydelig, at den Eenfoldigste, som har Tro paa Gud og hans Almagt, kan forstaae, hvad disse Blade indeholder, ville dog vi Undertegnede paatage os i Jesu Christi Navn til Gud vor evige Faders Ære, ved hans Hjælp at besvare disse og alle de Spørgsmaal, de maatte behage at fremsætte. Begyndende paa vort Organ, som er et Skrift, hvori enhver af Samfundet Medlemmer kan anføre sine, til Guds Ære velgrundede, Yttringer, saa meget Rummet tillader. Det falder da af sig selv, at den, der anfører noget, som ikke en anden kan troe efter velgrundede Oplysninger af den hell. Skrift, faaer lade det blive derved, indtil han bedre bliver bekiendt med Skriften; thi det er ikke vort Princip, at paatvinge nogen vor Tro.

1ste Theses stadfæstes ved 2 Joh. 9 V. „Hver, som afviger og ikke bliver i Christi Lærdom, haver ikke Gud; hver, som vedbliver i Christi Lærdom haver baade Faderen og Sønnen."

Pauli Brev til Gal. 1, 6—14. Deraf sees klarligen Dommen over dem, som forvende Christi Evangelium, som blev forkyndt af hans Apostler, og som her bevidnes at være modtaget ved Aabenbaringer, hvilken Lære var af Gud, og ikke af Mennesker. Ved at læse 1 Cor. 12 C. sees tydeligt fremsat, at de forskjellige aandelige Naadegaver vare unndværlige for Christi Menighed; og atter see Epheserbrevet 2 C. 19 v. til Enden og 4 C. 10—16 v., hvor klarligen sees, at de Embedsmænd vare nødvendige til de Helliges fuldkomne Beredelse og Christi Legemes Opbyggelse. Om disse Embedsmænd og Naadegaver vare nødvendige for Christi Kirkes Opbyggelse, da Christus vandrede paa Jorden, da troe vi, det er ligesaa nødvendigt nu, dersom Læren i det nye Testamente maa troes. Uden Syner havde Petrus ikke havt Kundskab om at gaae til Cornelius, for at prædike Evangeliet og døbe ham, som var af Hedningernes Stamme; og om Engelen ikke var bleven sendt til Cornelius, havde han ikke havt Kundskab om, at kalde Petrus til sig. Om ikke Engelen havde talt til Philippus, havde han ikke forstaaet at komme til saa bestemt en

Tid til Kammersvenden paa Veien til Gaza og følgelig var Kammersvenden ikke bleven døbt. Og om Ananias ikke havde modtaget et Syn af Herren havde han ikke forstaaet at gaae til Paulus i hans Herberge for at helbrede og døbe ham, og Paulus havde maaskee ikke troet ham, om han ikke havde seet et Syn i lignende Retninger. Skulde der ønskes mere Forklaring over første Theses, da henvises til Ap. G. 8, 9 og 10 C.

2den Theses. Henvises til Dav. Ps. 85, 11—14; Esaias 29 C. 4 V. til Enden; Ez. 37, 15—21. Af disse Prophetier vil man see, at Sandheden skulde oppvore af Jorden, og dens Tale skal mumle af Støvet, og dens Røst skal være ligesom en Spaadomsaand af Jorden, og din Tale skal qviddre af Støvet. Ved at sammenligne disse og flere Skriftsteder, seer man Løftet om en Bog, som skulde komme, og blive forenet med Bibelen, som nævnes af Propheten Juda Tro, som da blev sagt for ham, skulde være for hans Folks Pine; men Joseph, Ephraims Træ, er intet hørt om, førend Mormonsbog fremkom. Ved at læse den i Tro, vil man see dens Ægthed og blive overbeviist om, at den er den allervigtigste af alle Bøger for den nuværende Slægt, hvilket den (Bogen) selv beviser.

3die og 4de Theses bekræftes ved Ebr. 11 C., som siger, at Verden er bleven beredt formedelst Tro og mange andre Skriftsteder; forøvrigt henvises til den tydelige Forklaring om Troen, der er anført i Stjernen og betitlet: „Forelæsning om Troen.“

5te Theses. Ved at læse dens anførte Steder i Ap. G. og mange andre Steder i Skriften, vil man see at den Fuldmagt og Aabenbaring, som var given Apostlerne ved Jesus Christus ikke var tilstrækkelig for dem til at udrette de Gjerninger, som der læses om; og om Guds Rige nu er paa Jorden kan de strevne Aabenbaringer ikke være tilstrækkelige for hans Kirke i denne Generation; thi om Gud vilde have en af sine Tjenere til at udrette en Gjerning i Lighed med den, Petrus blev befalet at udrette hos Høvidsmanden Cornelius, eller Philippus med Kammersvenden, da kunne de ikke udrette det ved de anførte skrevne Aabenbaringer.

6te Theses bekræftes ved at læse Matth. 10 C.; Luc. 10.; Joh. 17, 14 22, 20, 22, 23, Ebr. 3, 1. Af disse Skriftsteder sees klarligen den Magt og Myndighed, som var given i Christi Kirke i den Tidsalder og ved at gjennemlæse de anførte Skriftsteder i Epheserbrevet bevises Nødvendigheden af denne Magt, hvilken er lovet i Ap. Gj. 3, 20. 21., som siger at Jesus Christus vil indtage Himlene, indtil de Tider, da alle Ting blive gjenoprettede, om hvilke Gud haver talet ved alle sine hellige Propheters Mund fra Verdens Begyndelse af. Hvilket er vor Tro og Vidnesbyrd for alle Mennesker i vor Herres Jesu Christi Navn, at det nu skeer og vil blive fuldkommet i denne Slægt.

Chr. Larsen. Sv. Larsen.
P. Beckstrøm. F. Dorius.

Vi vare Alle paa Forhør den 22de Decbr. og 4de og 19de Jan. d. A., hvilke Forhør blev holdte alene for at afhøre Vidner, hvis Antal var henved 50. Disse bleve med al Flid udspurgte for at faae noget Bestemt at kunne domfælde os for; men fandt ikke andet af Vidnesbyrdene, der harmonerede med hverandre, end at vi vare de sædeligste og skikkeligste Mennesker, baade i Handel og Vandel, som de nogensinde havde kjendt. Dette tilligemed de evangeliske Handlinger, vi havde forrettet efter Biblens Forskrifter, var saa-

ledes det, de havde at dømme os efter. Den 29de Jan. vare vi atter paa Continuationsforhør og bleve afhørte i samme Anledning som før, og tilføiede nogle Vidnesbyrd angaaende vor Læres Reenhed o. s. v.; ligeledes den 17de Februar, da os blev forkyndt Indstillingen til Dommen, der lod paa en Mulct af 16 Lod Sølv for hver af os, tillige skulde vi betale Sagens Omkostninger, alle som Een og Een som Alle; endvidere skulde vi udrede Arrestomkostningerne for den Tid, de have berøvet os vor naturlige Frihed, og forhindret os i at udrette vor Gjerning o. s, v. Der oplæstes ogsaa for os en Erklæring af Departementstidenden fra Kirkedepartimentet, der gik ud paa at gjøre os til uchristelige, og saaledes nægtes Beskyttelse under Dissenterloven. (Vi skulde altsaa ansees i Lighed med Jesuiter, der ikke maa opholde sig her i Riget). For at bestyrke dette anførtes der Meninger og Beskyldninger, som vi næppe ansaae det Umagen værdt at besvare, især som de kom fra saadanne, der for over ½ Aar siden havde erholdt vore Skrifter til Gjennemlæsning, men endda ikke kunde skjelne Sandheden for det tykke Slør der bedækker deres Forstands Øine. Herved opfyldes rigtignok hvad Propheten har sagt, naar han siger: „Han (Herren) vil gjøre de Vises Viisdom til Daarlighed o. s. v. Esai. 29 C. 1 Cor. 1 og 2 C. De høilærde Autoriteter have læst vore Skrifter paa samme Maade, som de læse Biblen (nemlig omvendt). Da vi nu følte meget for Sandheden, og at mange Oprigtige muligen kunde komme til at kjende den, gav vi os til at skrive et Svar paa nogle af de urimeligste Beskyldninger og vedlagte samme som et Indlæg til Acterne den 21de Febr., da det sidste Forhør blev holdt om denne Sag. Dette vort Indlæg tog den ærede Dommer ikke megen Notice af, ei heller af vore egne eller Vidnernes afgivne Forklaringer, men henholdt sig til de geistlige Autoriteters afgivne Erklæringer, hvisaarsag vi bleve domfældte i Lighed med Indstillingen, som ovenfor er berørt.

Dommen blev os forkyndt den 4de dennes, hvilken vi naturligviis ei kunde modtage, men indappellerede den til høiere Retter, for at prøve om der ikke findes Retfærdighed i dette Land, hvis ikke faae vi hellere ligge i Fængsel til Dagen kommer, da Herren vil dømme med Retfærdighed. Efter Dommens Forkyndelse fandt vi os atter foranledigede at vedføie Acterne et Indlæg til de høiere Retter, for at gjøre de ærede Dommere opmærksomme paa, at de skylde at gjøre Sandheden Fyldest og give Retfærdigheden sit Krav.

C. Larsen.

En Advarsels Rost.

(Fortsat fra Pag. 136.)

Saameget har vi da uddraget af Skriften, der beviser at et saadant Værk, som Mormons Bog, skulde aabenbares i vore Dage, ikke at sige noget om Esaias 29de Cap. Men spørger Een, hvad Nytte er Mormons Bog til, om den ogsaa er sand? Jeg vil svare: Først, den bringer en vigtig Historie for Dagen, der forhen var ukjendt for Menneskene. For det andet aabenbarer den Oprindelsen

til de amerikanske Indianere, hvilket tilforn var en Hemlighed. For det tredie indeholder den vigtige Prophetier, som endnu ere uopfyldte, og som umiddelbar angaaer nærværende Generation. For det fjerde indeholder den megen Tydelighed i Henseende til Lærepuncterne, saa at alle maae forstaae og see Øie til Øie, dersom de gjør sig Umage for at læse den.

Men hvilke ere dens Beviser, angaaende at udvalgte Vidner bevidner at den er oversat ved Inspiration? Om dette Vidnesbyrd, henviser jeg Læseren til Vidnernes Vidnesbyrd, som er aftrykt foran i Mormons Bog; og han vil der finde saa positive Vidnesbyrd, som nogensinde har været fundne i de andre Skrifter, betræffende nogen Sandhed, som Gud nogentid har aabenbaret.

Mænd bevidner der ikke alene at de har seet og rørt ved Pladerne, men at en Guds Engel kom ned fra Himlen og præsenterede Pladerne for dem, medens Guds Herlighed skinnede rundt omkring dem, og Guds Røst talede fra Himlen, og forkyndte dem, at disse Ting vare sande, og var oversatte ved Guds Gave og Kraft, og befalede dem at bære offentlig Vidnesbyrd om det samme for alle Folk.

Velsignet være Herren vore Fædres Gud, som har besøgt sit Folk, og at Daggryet fra det Høie har begyndt at sprede sig over vor formørkede Jord endnu engang; thi ikke saasnart var Bogen oversat og Mennesker havde begyndt at bære offentlig Vidnesbyrd om den, førend Herrens Engel atter kom ned fra Himlen, og beskikkede Mænd til at prædike Evangeliet til al Skabningen og at døbe med Vand til Syndsforladelse. Ikke saasnart havde Folket begyndt at troe deres Vidnesbyrd og blive døbt, førend den Hellig Aand faldt paa dem, igjennem Hænders Paalæggelse i Jesu Navn, og Himlene bleve aabnede; og nu og da havde Nogle Englebesøg. Andre begyndte at tale i andre Tungemaal og prophetere. Fra denne Tid fremad, bleve Mange af dem helbredet ved Hænders Paalæggelse i Jesu Navn; og saa kraftigen vorte Herrens Ord og fik Magt; og saaledes ere Tusinder blevet opreiste til at bevidne at de vide for vist, og ere ikke afhængige af noget Menneskes Vidnesbyrd, om Sandheden af disse Ting, fordi Tegnene følge Dem som troe: thi naar et Menneske troer Sandheden igjennem Guds Tjeneres Vidnesbyrd, og disse Tegn følger, ikke alene dem, men ogsaa ham; dersom han har Englebesøg, dersom han bliver helbredt, eller helbreder andre, ved Hænders Paalæggelse i Jesu Navn, eller dersom han taler i andre Tungemaal, eller propheterer, da kjender han det selv; og saaledes er det fuldkommet hvad Skriften siger: „dersom Nogen vil gjøre min Villie, den skal kjende paa Lærdommen om den er af Gud." Saaledes kommer Troen af Hørelsen, og Kundskaber af Lydighed; men Hørelsen kommer af Prædiken, og Prædiken skeer ved at Nogen bliver udsendt; som der er skrevet: „Hvorledes skal de prædike, undtagen de bliver udsendte?" Men der er Mange der siger, Viis os et Tegn, saa vil vi troe. Ihukom at Troen kommer ikke af Tegnene, men Tegnene kommer af Troen. Gaverne blev ikke givet for at gjøre Menneskene troende; thi hvad siger Skriften; „Gaverne ere for at opbygge Menigheden." Der er ikke skrevet, „Troen kommer af Mirakler?" men, Troen kommer af Hørelsen." Jeg holder det altid for afgjort, at en Mand eller Qvinde, som kommer og begjerer et Tegn, til at gjøre dem troende, hører til en ugudelig og vanartig Slægt i det mindste, ikke at sige værre; thi en Person som vil gaae til Jesus med et reent Hjerte, be-

gjerende og bedende i Tro, at han maa komme til at kjende Sandheden angaaende disse Ting, for ham vil Herren aabenbare det, og han skal kjende den, og bære Vidnesbyrd derom; thi ved Guds Aand skal de kjende Sandhed fra Vildfarelse, som der er skrevet, „Mine Faar hører min Røst." Og den som vil ikke komme til Jesus i Tro, skal aldrig kjende Sandheden førend det er for sildig; han skal finde at Høsten er forbi, og Sommeren er endt, og hans Sjæl er ikke frelst.

Saaledes er Jesu Religion, ulig alle andre Religionssystemer i den bærer selv sin Vægt, og medfører Vished og Kundskab, og giver ikke Rum til Bedrageri. Og nu siger jeg atter til alle Folk: Kom til Faderen i Jesu Navn; tvivler ikke, men værer troende som de i gamle Dage, og beder om hvadsomhelst I haver Behov; begjerer ikke at I maae fortære det i Eders Lyster, men begjerer med en urokkelig Fasthed, saa at I ikkel giver efter for nogen Fristelse, men at I vil gjøre hans Befalinger ligesaa snart, som han aabenbarer Eder dem, og dersom I gjør dette, og han aabenbarer for Eder at han har sendt os med en ny og evig Pagt, og befalet os at prædike og døbe og opbygge hans Kirke som i gamle Dage, kom da beredvillig at adlyde Sandheden; men dersom I ikke kjender, eller ikke er tilfredsstillet, at han har sendt os, da annam ikke den Lærdom vi prædike. Saaledes skal I staae eller falde for Eders egen Herre; men een Gang skal I vide det, ja, paa den store Dag, da ethvert Knæ skal bøie sig, da skal I vide at Gud har sendt os med Sandheden, at beskjære hans Viingaard for sidste Gang, med en kraftig Beskjæring.

Vi kan nu fremføre mange omstændelige Beviser, af amerikanske Oldsager, og af de Indfødtes Traditioner o. s. v. Først siger Hr. Boudinot, „det er sagt iblandt deres fornemste eller elskelige Mænd, at den Bog, de hvide Folk har, var engang deres; at medens de havde den, vare de overordentlig lykkelige o. s. v. De siger ogsaa, at deres Fædre vare i Besiddelse af en overordentlig guddommelig Aand, ved hvilken de forudsagde tilkommende Begivenheder, og regjerede over Naturens almindelige Gang; og dette de overleverede til deres Afkom, paa den Betingelse, at de skulde adlyde de hellige Love; at de gjennem disse Midler nedbragte en Regn af Velsignelser over deres elskede Folk; men at denne Magt, for lang Tid siden havde aldeles ophørt." Colonel James Smith siger i hans Journal som han skrev medens han var fængslet iblandt Indianerne: „de har et Folkesagn, at Landet i Begyndelsen mange Gange blev besøgt af Engle eller himmelske Indvaanere som de kalder dem, hvilke kom til Folket, og talte med deres Forfædre, og gav Underviisning hvorledes de skulde bede."

Hr. Boudinot bemærker, i hans fortræffelige Værk, hvad deres Sprog angaaer: „Deres Sprog, i dets Stam-Ord, Talemaade og besynderlige Sammenføielse, synes i det Hele at være af den hæbraiske Art; og hvad der er meget mærkværdig og vel værdt den alvorligste Opmærksomhed, er, at det har de fleste af dette Sprogs Eiendommeligheder, besynderlig disse ved hvilke det er forskjelligt fra de fleste andre Sprog. Der er en Tradition fortalt af en gammel Indianer af den stockbridgeske Stamme, at deres Fædre vare engang i Besiddelse af en „Hellig Bog", hvilket var overleveret fra Slægt til Slægt; og tilsidst skjult i Jorden, siden hvilken Tid de har været under deres Fjenders Fødder. Men disse Orakler skulde komme tilbage til dem igjen; og da vilde de triumphere over deres Fjender, og atter komme i

Besiddelse af deres Rettigheder og Velsignelser. Efter at Hr. Boudinot har optegnet mange Traditioner af samme Art som de ovenfor beskrevne, bemærker han til Slutning: Kan Nogen læse denne korte Beretning om de indianske Traditioner, af Stammer fra forskjellige Nationer, fra Vest til Øst og fra Syd til Nord, aldeles adskilt fra enhver anden, skrevet af forskjellige Forfattere med de bedste Berømmelser, baade for Kundskab og Ærlighed, i Besiddelse af de bedste Midler, til at faae Information, paa forskjellige Tider, foruden nogen mulig Communication med nogen Andre, kan Nogen læse den, og dog tænke at alt dette er Noget, som er frembragt leilighedsviis eller tilfældigt, eller ved Lyst til det Forunderlige, eller et forud betænkt bedrageligt Øiemed, hvorved dog saadanne Mænd jo vilde fordærve deres vel grundede Berømmelse? Kan Nogen omhyggeligen og med dyb Eftertanke betragte og sammenligne disse Traditioner og Nationer med Israels længe tabte ti Stammers Stilling og Omstændigheder, uden i det mindste at drage nogle formodede Slutninger til Gunst for at disse omstreifende Folk ere Efterkommere af de ti Israels Stammer."

Hr. Joseph Merrick, en respectabel Mand i Pittsfield, (i Amerika) opdagede i Aaret 1815 ved at grave i en indiansk Høi paa sit Gods, noget ligesom en sort Rem, omtrent 6 Tommer i Længde og halvanden i Bredden, og Tykkelsen omtrent som en Læderskagle paa et Seletøi. Det blev undersøgt og befandtes at bestaae af to Stykker tyk raa Hud, syet og gjort vandtæt med et Slags Dyresener, og bestrøget med Gummi; og i Folden var indesluttet fire Stykker sammenfoldet Pergament, der vare af en mørk gunlagtig Farve og indeholdt flere Slags Skrift. Naboerne kom ind at see de fremmede Opdagelser og sønderrev eet af Stykkerne paa ægte barbarisk Viis. Hr. Merrick frelste de andre tre Stykker og sendte dem til Cambridge, hvor de bleve undersøgte, og Skriften fandtes at være skreven med en Pen i tydelig og læselig Hebraisk. Skrivelsen paa de tre overblevne Stykker Pergament var udtaget af det Gamle Testamente. See 5 Mosebog 6. 4 til 9. Ogsaa 11. 13 til 21, og 2 Mose Bog 13. 11 til 16.

„Paa Bredderne af den hvide Flod i Arkansas Territorium, har man fundet Ruiner, der udentvivl ere opførte af et oplyst Folk, hvilket bevidnes ved deres Størrelse og Materialierne af hvilke de ere opførte. Eet af disse Mindesmærker er en Muur af Jord, hvilken indeslutter en Plads paa 640 Acre, eller en engelsk Miil i Fiirkant, og har i Centrum, Grundvolden af en stor cirkelrund Bygning, eller Tempel. Et andet endnu mere underligt og mere vidtløftigt, bestaaende af Grundvolden af en stor Stad, hvis Gader krydse hverandre i rette Vinkler, og kunne lettelig spores igjennem den mægtige Skov, Desforuden har man funden Grundvolden af Huse, opført af brændt Tegl, ligesom Tegl i nærværende Tider. Disse har man sporet i en Udstrækning af en engelsk Miil."

Det foregaaende er taget af Priests Beskrivesse over „amerikanske Oldsager", og fra det samme Værk kunde vi uddrage noget mere fra Pag. 246, angaaende Ruinerne af Staden Otolum, opdaget i Nordamerika. — I et Brev af C. S. Rafinesque, hvem vi har tilforn anført, til en Correspondent i Europa, finder vi følgende: — „For nogle Aar siden, tilbød det Geographiske Selskab i Paris en stor Præmie, for en Reise til Guatemala og for en ny Afridsning af Ruinerne i Yucatan og Chiapa." Derpaa opdagedes mange Ruiner ved Palanque.

„Jeg har," siger denne Forfatter, „gjengivet dem det oprindelige Navn Otolum, hvilket endnu er Navnet paa den Strøm, der løber igjennem Ruinerne. De bleve opmaalte af Capitain Del Rio i Aaret 1787, og Beretningen blev publiseret paa Engelsk i Aaret 1822. Disse Beretninger beskriver tildeels Ruinerne af en Steenstad ikke mindre end 75 engelske Mile i Omkreds, fuld af Paladser, Monumenter, Statuer og Inskriptioner; eet af de ældste Beviser paa amerikansk Civilisation; omtrent samtidig med Thebes i Gamle Ægypten.

Opdagelsen af disse og mange andre ligesaa vidunderlige Ruiner har opvakt Europas lærde Skolers Opmærksomhed, som hidtil har negtet at Amerika kunde roese sig af sine Oldsager."

(Fortsættes.)

I et Brev fra Præsidenten i Iron County hedder det, at der var 75 Lamaniter bleven døbt, og at de gjør god Fremgang i Cultur. Ligeledes siges der, at det tegnede til, at Bjergstrømmene mod Østen vilde stige høit, da der faldt saare megen Snee paa Bjergene, og følgelig vil Postgangen være forhindret i nogen Tid, og vi vil ikke kunne vente Breve fra Deseret for det Første.

Red.

Contoirets Tilgodehavende den 31te Marts.

Kjøbenhavns Conferenze . . .	154 Rbd.	1 Mk.	11 Sk.
Aalborg — . . .	143 —	1 —	10 —
Fredericia — . . .	104 —	4 —	14 —
Lollands — . . .	93 —	5 —	9 —
Bornholms — . . .	73 —	2 —	14 —
Brevig — . . .	415 —	4 —	5 —
	985 Rbd.	2 Mk.	15 Sk.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Compagnistræde Nr. 54, 4de Sal.

Udgivet og forlagt af W. Snow.

Trykt hos F. E. Bording.